

Føroya Fólkaháskúli

byrjar vetrarstarv sítt 17. í h. m.

Teir dreingir, ið ongan peningastyrk vitasær, kunnu fá styrk frá Føroya Fólkaháskúlafelag, tá ið teir sum skjótast skriva ella telefonera til Nyholm Debess ella kennaraskúlan.

Stjórnin.

Kontorplads.

Ung Mand med Handelsseksamen og nogen Praksis søges til Kontor i Thorshavn. Vedkommende maa være perfekt i Dansk, have noget Kendskab til Engelsk og være flink i Maskinskrivning.

Billet under Mærke »Kontorplads« modtager Bladets Ekspedition inden 15. Oktober d. A.

Arbejdermøde.

Samfundsraadet for kirkelige Forening for indre Mission paa Færøerne indbydes herved atter i Aar Præster og Missionærer samt Mænd og Kvinder rundt om paa Bygderne, til det aarlige Arbejdermøde som om Gud vil, afholdes i Thorshavn i Dagene 27.—30. Oktober.

Hver Gang Guds Børn er kommen sammen til saadanne Møder har det været til Velsignelse og haft stor Betydning for Guds Rige paa vore Øer, derfor bedes Vennerne indtrænge om at være med i Thorshavn i disse Dage.

De, der ønsker frit Ophold under Mødet bedes henvende sig til Pastor Fibiger Jensen, Thorshavn, Telefon 136, inden den 20. Oktober.

Program for Mødet:

Torsdag d. 27. Kl. 4: Velkomst og Bedemøde. Kl. 8: Offentligt Møde.

Freitag d. 28. Kl. 10½: Bibeltime. Emne: Bered dig at møde din Gud. Kl. 4: Forhandling. Emne: Jeg opløfter mine Øjne til Bjergene, hvorfra skal min Hjælp komme. Salm 121,1. Kl. 8. Offentligt Møde.

Lørdag d. 29. Kl. 10½: Bibeltime. Emne: Dersom du tror, skal du se Guds Herlighed. Kl. 3½: Møde for Medlemmer af Broderkredsen. Kl. 8: Offentligt Møde.

Søndag d. 30. Kl. 11: Gudstjeneste med Altergang. Kl. 6: Offentligt Møde. Kl. 8½: Afslutningsfest.

Aarsmøde for Broderkredsen paa Havet 1927.

Medlemmer af Broderkredsen indbydes til Møde i Thorshavn i Dagene 27.—30. Oktbr. Lad os møde saa mange som muligt med Bøn og Forventning om Guds Velsignelse.

De, der ønsker frit Ophold under Mødet bedes henvende sig til Pastor Fibiger Jensen, Thorshavn, Telefon 136, inden den 20. Oktober.

p. T. Thorshavn, 1. Oktober 1927.

Alfred Petersen.

Thorshavns tekniske Skole.

Undervisningen begynder 15. Oktober i Kommuneskolens Lokaler.

Indmeldelse sker til en af undertegete.

H. C. W.-Tórgarð.
Steingrim Winther.

Lýsingar

mugu verða innsendar til okkara skrivstovu innan mánadag fp. kl. 10.

Det bedste er ikke for godt

!! Køb derfor kun færesk Margarine !!

Storm paa Atlanten.

AF JOHANNES FØNSS.

I.

Bølgerne bryder mod Boven af United States, straks vi er kommet ad af Øresund. Jordskælv i Skot-

land og Jordrystelser i Norge, Orkan over det hele følger — meldes der os ad Luftens Bølger. Det gnister, piber og synger i Skibets Radio, mens Havet brøler og Stormen tuder.

Og Bøden ruller, saa alle Ligevægtsbegreber forrykkes og Passagererne straks fra den første Dag tvangs-væmmes til Skibets og den kommende Rejsses urolige Gangart. Det er en daarlig Søvn, vi faar den første Nat i Skagerak. Hvert Øjeblik, mens maa er ved at trille ud af Køjen, høres der Brag og Bulder af tunge Ting, som kastes mod Kahytternes Døre og Vægge — det er Kuffertene, der maa holde Trit med Havets Rytme — og Klirren af Glas og Porcelæn, der styrter ned og splintres som Bølgetoppene, vi danser henover. De dejlige Roser, jeg modtog ved Afrejsen fra København, ruller i Natens Løb sammen med Skibets Biomstervase ned paa min Servante, hvor Vassen knuses, saa Vand, Biomster og Glas-

skaar i en sød og malerisk Blanding flyger hen over mit Leje. —

Dag, forinden har jeg været oppe hos Radiotelegrafisten for at lytte. Jeg skyldte jo mine saakaldte Radiomodstandere, som jeg lige havde søgt Farvel til, og vel ogsaa mig selv at tage til Takke med »Surrogatet«, nu, hvor jeg ombord var afskåret fra at søge Kunstens Templer.

Og dog — Købmagergade, Davenport, alt, hvad vi paa de forskellige Luftbølgeomgælder »flaskede« derude på det bølgende Skagerak — takket være den vidunderlige Opfindelse, Radioen — hvad blev de Toner, de Stemmer, saa gode de end var, mod det, der klang til os derudefra, lige udenfor Radiorummets Ruder, mod den Musik, Havet og Luftens spillede op. Kun tomt og fattigt mod dette Brus af Naturkræfternes gigantiske Orkester. Man faar tilgive mig: jeg var kun »Lytter« i nogle Minutter, saa foretrak jeg at gaa op paa øverste Dæk for at lytte til Himlens og Havets storslaaede Symfoni og for at aejde ud i den mørke Aften. —

Næste Morgen løb vi ind i Oslo Fjord og op til Norges Hovedstad. Der fik vi det eneste rigtige Pustermellem mellem Stormene. I Havne-mødet vi den danske Baad »Kong Haakon«, som just stod ud for at sejle til København. God Vind! — Og »Kong Haakon« fik i Sandhed god Vind — hvad jeg siden saa Skibets Kaptein berette — en Orkan, som han aldrig nogensinde for havde mødt Magen til i det Farvand, — vor Orkan, som varede ved.

Kort efter stikker vi selv Næsen i Søen for at ride en fuldblods Nordstorm af, som raser og tumler med os, lige indtil vi faar passeret det Jordskælvrystede Skotland og befinder os i Atlanterhavet.

Nordens korte og litte Søer afløses af Atlantens lange og voldsomme Bølger, og vi sejler atter ind mod et nyt lavt Lufttryk. En ny Storm stryger os om Kinden. Brag og Brus uden Ophør, fuldt Orkester, et bestandigt Tuttil! Der skal stærke Øren og et stærkt Bryst til, — men hvor er det pragtfuldt!

En stærk Bringe skal dog først og sidst Skibet have, og det tør siges, at »United States« gamle prøvede Skrog virkelig er bygget for al Slags Vejr. Et storartet Sækskib! Ængstelige Sjæle er der altid ombord. Kan Skibet nu ogsaa holde til disse evindelige Storme, mod disse taarnhøje Søer? — er deres bestandige Spørgsmaal. Men »United States« gar enhver Ængstelse til Skamme. Selv i det haardeste Vejr, vi havde, mens større Dampere, som var ude i samme Orkan, »gnistrede« til os, at de ikke kom ud af Pletten men laa »underdrejet«, gjorde den gamle danske Skude dog i Tuens drøjest Vagt sine 9 Sømil i fire Timer. Ikke meget — og alligevel en Præstation under de givne Forhold. Men selvfølgelig giver det et haardt Arbejde for hele Skibets Besætning, en saadan Rejse, hvor Himmel og Hav er i Oprør — uden Ophør. Indenfor de saakaldte Luftfarttryks-Omrader maa alle ombord — lige fra Kapteinen ned til Skibsdrengen — i Reglen arbejde under Højtryk.

De stakkels Tjenere (Stewart'erne), som venter op ved Bordene, har det ikke let i saadant »Herrens Vejr«. I Forvejen skal de helst være smaa Balancekunstnere. Og dog kan Sørens Voldsomhed og Lunefuldhed faa dem til for et Øjeblik at vakle, og saa er det, de maa tage sig i Agt for ikke at spilde Sappen eller Chokolade ned over Gæsterne. Men de værste Skær klares som Regel flot,

og Passagererne er fulde af Beundring for de raske unge Mandes til Tider rentud ekvilibristiske Balanceevner. — Skibsskroet ber dog ikke forglemmes. Vi har jo ogsaa dog »den levende Kunst« ombord, syv gode danske Musikere. Hvad skal vi saa med Radioen? Og spille kan de, skønt det alt faldet svært for dem at sidde fast paa Stolene under Udførelsen af »Tuffelmusiken«, der ligesom Middagen selvfølgelig serveres indendørs.

Udenfor — paa Dækket — bliver der paa denne Rejse ikke megen Andledning for Orkestret til at spille paa Grund af Vejrets Barskhed. Og dog var der Dage, hvor et enkelt Solstrøg mellem Regn- og Snebyggen alligevel trods den urolige Sø tillod en lille Promenade- og Danse-Koncert paa Dækket, selvom Promenden og Dansen blev svajende og bølgende. Den 4. Februar har vi Fødselsdag ombord; den kendte Grosserer i Listerøe Aar. Chokolade med Flødeskum i Kopperne og Kringle med Sukkerstads dertil. Og Havet fester med. Det sætter sømigt Skum og Stads paa Bølgetoppene og overvælder Skibet med sine vaade Gaver. Bølger, større end de foregaaende Dages, styrter ned paa Fordækket og sprøjter rensende og forfriskende det hvide Skum til alle Sider, sætter Kulter paa Tingene — og lever op.

Jeg staar paa Dækket og fryder mig over Naturens Pragt, over al dens Vælde. — I Tankerne sender jeg Dagens store Fødselsdagsbarn, Georg Brandes, en venlig Tanke. Og heroppe i Bruset og Braget er det, som mit Samvittighedsnag bortvejres, Naget over, at jeg i Træthedens liden Afrejsen fra København glæmte at efterkomme Redaktionen Opfordring til mig om at yde mit Bidrag til 85. Aars-Fødselsdagens Enquete i Bladet. Og nu — blaaes værs den det!

Hvad kunde jeg have sagt Georg Brandes, som ikke aadre allerede havde fortalt, og som han ikke i Forvejen vidste og kunde udsætte? Som en af disse Giganter, som en af de vældige, kraftdrirende, stormomstuste Saltvandsbølger for mit Øje kom han jo netop dengang til os, skabende Bevægelse, Liv og Farver i det danske Dødvande, sprøjende sit Salt i Brakvandet og bringende med sig et befrugtende og befrugtende Pust derudefra til vor lille Andedam, hvor Saltet, hans Salt, endnu spores og aldrig helt vil svinde. — Derfor, tag alligevel herudefra ad Tankens Bølger et til Lykke, Georg Brandes!

Givi út av socialdemokratiskum felegum.

Bláðstýrari: M. S. Viðstein.

Prentsmiðja »Føroya Social-Demokrates, Tórshavn.

Clonegodset. Han solgte gerne sin Sjæl for at kunne holde det paa Fode. Han har brugt hver Øre, min Stedmor ejede, for at holde Ejendommen i Stand. For mig som Arving er det meget ubehageligt, for min Stedmor har bare vist mig Godhed fra den første Stund. Hun er svag og eftergivende mod ham, det eneste Tegn paa Karakterstyrke hun har vist, er, at hun har holdt paa Halsbaandet, som han mere end en Gang har for-søgt at faa fat i, specielt i den sidste Tid, da han har haft store Pengeanskeligheder. Tror De mig nu?

— Jeg vilde gerne, men — — —
— Vi kommer for sent til Toget hvis De gør Ophævelser. Se paa mig.

Hun saa paa ham og lagde saa stille Revolveren fra sig paa Bordet og gik hen til Bilen.

— De glemmer Revolveren, raabte han efter hende.

— Kan De ikke tage den, svarede hun uden at vende sig.

Da de kom til Stationen, skulde Toget netop gaa, Trods Protest fra Konduktøren fik han hende op sprang selv efter.

— Pas paa min Bil, jeg kommer tilbage med Afentoget, raabte han til Stationsbetjenten.

En usigelig Tryghed faldt over hende efter al Spændingen.

— Tænk at De kom med. Det var da morsomt.

— Ja, jeg vilde gerne se Dem vel hjem i Aften.

Han fortalte hende ikke, at han havde set den røde Bil i Nærheden af Stationen og Faderen, som stod og spejdede efter hende.

Pludselig holdt han begge Hænderne ud imod hende, og hun lagde begge sine i dem, og det Øjeblik vidste hun, at alle Golcondas Skatter trygt kunde betros til ham.

— Ved De, at jeg har kendt Dem længe, spurgte han. Kan De ikke huske, at De har set mig før!

— Jo, af og til, paa Vejen til Kontoret.

— Ja, men før, for tre Aar siden? Da boede jeg paa et lille Badehotel, og en Dag holdt en Bil foran Hotellet, og i den Bil sad De og Deres Fader. Vil De vide, hvordan De var kledt? De havde blaa Spadserdragt og en Rose i Knapullet, og Haaret krusede sig saa morsomt under Hatteskynen....

— Nok, mer end nok, afbrød hun ham leende.

— Da De var gaet op, fo'r jeg hen og undersøgte Rejsebogen, jeg var saa bange for, at Deres Fader skulde være Deres Mand. Han var vist meget syg dengang?

— Han var dødssyg. Vi maatte rejse næste Morgen.

— Ja, De var borte, da jeg kom ned. Anden Gang jeg saa saa Dem, var en Dag De gik ind paa Advokatens Kontor. Men i Dag var Skæbnen mig naadig. Jeg havde netop købt en Avis i Kiosken paa Stationen,

da De kom med alle Deres Pakkenlikker. Jeg horte De nævne Clone Station til Bærenen, og saa tog jeg ogsaa med.

— Men De kunde da ikke ane, at jeg skulde hente Halsbaandet?

— Halsbaandet! Det var det sidste i Verden, jeg tænkte paa. Det var Dem jeg vilde se paa. Senere forstod jeg jo, at De spillede Komedie, — indrom forresten, at De ikke var videre flink, hverken De eller min Stedmoder — og saa kunde jeg jo sætte Tingene sammen. Det var for at redde min Faders Ære, at jeg greb ind i Spillet. Naar jeg nu kommer hjem i Aften, skal jeg snakke ud med hende om alle hans Svagheder, Vi har nemlig aldrig gjort det før.

— Sig mig, anede Deres Søster Carol noget?

— Hun ved intet om Halsbaandet. Hun saa mig i Hindmans Frakke, og jeg maatte

sige, det var en Spøg. Hun er ogsaa forelsket i Dem....

Klokken slog seks, da hun gik ind til Advokat Helms, og ti Minutter efter kom hun ud igen og saa ned paa Hjørnet, hvor han stod og ventede. Hun kom mod ham, let paa Foden, straalende og ikke saa lidt kry over den Ros Chefen havde givet hende. I sin Iver og Glæde stak hun Handen ind under hans Arm og saa ham smilende op i Ansigtet. Han tog Haanden, som var uden Handske, og kyssede den.

